

Lova väntar på Smulan

Mamma

Den här boken tillhör

Välkommen till den här exempelboken! Den är gjord precis som din egen blir, av fotona och valen som visas intill, och visar hur en berättelse från Saga till dig kan se ut. Bläddra, läs och föreställ dig ditt barn som hjälten i sin egen saga.

Lova hade ritat en katt varje dag i en hel vecka. En katt med små tassar, mjuka öron och en svans som kunde vifta när den blev glad.

Vid frukosten lade Mamma en hand på Lovas axel.

"I dag ska vi till katthemmet," sa hon.

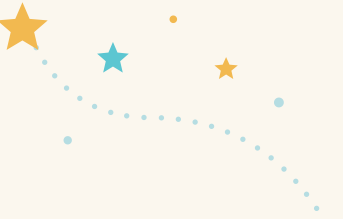
Lova tappade nästan sin smörgås. "Ska vi träffa Smulan?"

Theo tog sin ryggsäck. "Och kanske får hon följa med hem."

"Om allt känns bra för henne och för oss," sa Mamma.

Lova nickade. Hon ville så gärna ha en katt. Men hon tänkte också på en liten katt i ett nytt hus. Hur skulle Smulan veta att de var snälla?

Katthemmet var lugnare än Lova hade trott. Det doftade rent, och någonstans prasslade papper.

I ett rum med filter och klätterbrädor satt Smulan. Hon var liten och rödvit, med vita framtassar som små vantar.

Lova satte sig på huk en bit bort. "Hej, Smulan," viskade hon.

Katthemskvinnan sa: "Hon är nyfiken, men hon behöver få välja själv när hon vill komma nära."

Theo höll fram en blå fjäderpinne. Smulan tittade på fjädrarna, men stannade på sin filt.

"Hon tittar i alla fall," sa Theo.

Lova log. "Vi kan vänta."

Efter en stund gled Smulan fram ett enda steg. Sedan ett till.

Theo drog inte i fjäderpinnen. Han lät den bara ligga på golvet.

Smulan sträckte ut en vit tass och puffade försiktigt på en blå fjäder.

"Hon leker!" sa Lova, fast mycket tyst.

"Ja," sa Mamma. "Hon berättar att hon är lite modig just nu."

Lova ville klappa den mjuka ryggen. Men Smulan tittade snabbt mot dörren igen.

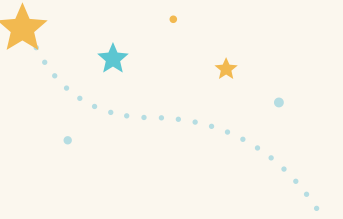
Då höll Lova händerna i knät.

Snart tassade kattungen närmare och nosade på Lovas sko.

"Hon säger hej på kattspråk," sa Theo.

Lova log så brett att kinderna kittlade.

När det var dags att åka hem satt Smulan i den grå transportväskan. Hon såg liten ut bakom nätdörren.

”Är hon ledsen?” frågade Lova.

Mamma gick sakta. ”Hon undrar nog vart hon ska. Det är mycket nytt.”

Theo höll upp fjäderpinnen. ”Jag tror att hon snart vill jaga den här igen.”

”Kanske,” sa Lova. ”Men först behöver hon titta.”

I bilen pratade de inte så högt. Lova tittade på Smulan då och då.

”Välkommen hem,” viskade hon.

Smulan blinkade en gång. Sedan kröp hon ihop på sin filt. Lova hoppades att huset snart skulle kännas tryggt för de små vita tassarna.

Hemma stod en ny kattbädd vid bokhyllan. Den var rund och flätad, med en mjuk gräddvit kudde.

”Den är till Smulan,” sa Theo.

Mamma ställde fram vatten och en liten skål med mat. Sedan öppnade hon väskans dörr.

Ingen rörde sig.

Smulan kikade ut. Hon såg kattbädden. Hon såg mattan. Hon såg de höga bokhyllorna och fönstret där träden viftade.

Lova satte sig på golvet med benen i kors.

”Du får titta färdigt,” sa hon.

Till sist tog Smulan ett försiktigt steg ut. Sedan smet hon blixtnabbt bakom gardinen.

Theo skrattade lågt. ”Vilken snabb katt!”

Lova fick en idé. Hon älskade ju att bygga kojor.

"Vi kan göra en pytteliten koja till Smulan," sa hon.

Theo hämtade en mjuk filt. Mamma hjälpte till att lägga den över två stolar, så att den blev som ett litet tak. Lova lämnade öppningen stor.

"Ingen dörr som stänger," sa hon. "Hon ska kunna gå ut när hon vill."

De ställde kattbädden bredvid kojan, inte mitt i den.

Smulan kikade fram bakom gardinen. Hon tittade på filten, på Lovas stilla händer och på den fria öppningen.

Men hon tassade inte dit. Hon försvann i stället bakom soffan.

Kvällen kom. Lampan lyste mjukt, och ute blev himlen blågrå.

Smulan låg fortfarande under soffan.

"Jag kan locka ut henne!" sa Theo. Han tog den blå fjäderpinnen och viftade med den framför soffkanten. "Kom, Smulan! Titta, fågel!"

Fjädrarna fladdrade. Smulan såg dem, men hennes öron vek sig bakåt. Hon kröp längre in.

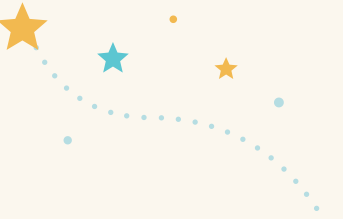
Lova fick en klump i magen. "Hon vill inte ha oss."

Mamma satte sig på golvet bredvid henne. "Hon känner inte huset ännu. Och hon känner inte oss ännu."

Theo sänkte pinnen. "Men hur ska hon komma ut?"

Lova tittade in i det mörka utrymmet under soffan.

Lova tänkte på katthemmet. Där hade Smulan kommit fram först när ingen försökte skynda på henne.

"Vi ska vara tysta och vänta," sa Lova.

Theo såg tveksam ut. "Bara vänta?"

"Ja. Hon måste få välja själv."

Mamma log lite. "Det låter som en klok plan."

Theo lade fjäderpinnen på mattan, långt från soffan. Sedan satte han sig bredvid Lova.

De sa ingenting. Lova hörde kylskåpet surra i köket. Hon hörde regndroppar mot fönstret.

Under soffan glimmade två runda ögon.

Lova satt kvar, fast hennes ben började pirra. Hon ville visa Smulan att hon hade all tid i världen.

En vit tass syntes först. Sedan en liten nos.

Smulan smög ut från under soffan. Hon stannade mitt på mattan och nosade på den blå fjäderpinnen.

Theo drog efter andan, men han sa inget.

Lova tittade ner i sitt knä i stället för rakt på Smulan. Det kändes svårt. Hon ville jubla!

Fjädrarna prasslade lite när Smulan petade på dem. En gång. Två gånger.

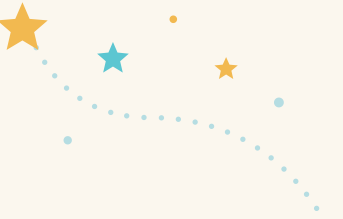
Sedan tittade kattungen på Lova.

"Hej," viskade Lova.

Smulan tog tre små steg närmare. Hon var fortfarande försiktig, men hon sprang inte tillbaka.

Theo log så tyst man kunde le. Mamma blinkade åt Lova.

Smulan gick runt Lovas ben. Hennes svans var låg, men den viftade lite i spetsen.

Lova höll fram en hand, alldeles stilla och nära golvet.

Smulan nosade på ett finger. Det kittlade.

"Får jag klappa?" viskade Lova.

Mamma nickade mot kattungen. "Se vad Smulan säger."

Smulan stannade kvar och strök kinden mot Lovas hand.

Då smekte Lova försiktigt en enda gång över den mjuka ryggen.

Kattungen blinkade långsamt.

Theo viskade: "Det där tror jag betyder ja."

Lova skrattade ljudlöst. Hon hade inte behövt fånga Smulan eller ropa. Smulan hade kommit själv.

Smulan satte framtassarna på Lovas ben. Sedan klättrade hon upp, långsamt och försiktigt.

Lova vågade knappt andas.

Kattungen trampade med tassarna två gånger, snurrade runt och lade sig till rätta. Hennes lilla kropp var varm genom Lovas byxor.

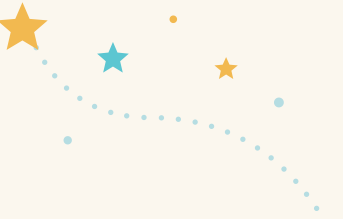
"Hon somnar i ditt knä," viskade Theo.

Och det gjorde Smulan. Hon spann så tyst att Lova nästan bara kände det som ett litet surr.

Mamma lade kattbädden nära soffan. "När hon vaknar får hon välja var hon vill sova sedan."

Lova nickade. Hon satt stilla medan Smulan drömde. Det var den finaste stillhet hon visste.

Nästa morgon satt Smulan i sin kattbädd och tvättade en vit tass.

"God morgon, lilla katt," sa Lova.

Smulan tittade upp. Den här gången sprang hon inte undan när Theo kom in.

Han satte sig på golvet. "Ska vi prova leksaken igen?"

Lova lade fjäderpinnen på mattan först. Smulan tittade. Sedan kröp hon fram och jagade en blå fjäder med ett litet hopp.

Theo skrattade. "Nu vill hon leka!"

"Nu är hon redo," sa Lova.

Mamma stod i dörröppningen och log. Smulan jagade fjädrarna en stund, gick sedan tillbaka till sin bädd och blinkade sömnigt mot Lova.

På eftermiddagen byggde Lova och Theo en ny koja. Den hade två stora öppningar och en mjuk filt på golvet.

"Den här är också till Smulan," sa Theo.

"Och till oss," sa Lova. "Men Smulan bestämmer när hon vill komma in."

Smulan tassade fram, nosade på öppningen och gick rakt igenom kojan. I munnen hade hon en blå fjäder från pinnen.

"Hon har valt den!" sa Theo.

Lova skrattade. "Hon har valt mycket."

Smulan lade sig en stund i kattbädden. Sedan kom hon tillbaka och satte sig mellan syskonen i kojan.

Huset var fortfarande stort och nytt för Smulan. Men nu fanns där varma röster, stilla händer och en plats där hon kunde komma fram i sin egen takt.

Lova väntar på Smulan

Lova längtar efter kattungen Smulan, men den första kvällen i det nya hemmet gömmer sig den lilla katten under soffan. När Lova väljer att vänta stilla i stället för att skynda på, vågar Smulan komma fram och ett nytt vänskapligt hem börjar ta form.

